

SPOT

NR 1
2015

NÅR HÅN OG LATTERLIGGØRELSE IKKE ER NOK

Enhver demokratisk og frihedselskende offentlighed, der vil kalde sig sund og levende, behøver satire som planter behøver lys.

At udlevere autoriteter til latter er det bedste middel imod deres udskjelser. Ofte kan en satirisk tegning eller tekst udtrykke afgørende sandheder mere effektivt end hundredevis af lederartikler. Satirebladenes historie rummer righoldige eksempler på satirikeres evne til at detronisere politikere, monarker og religiøse figurer.

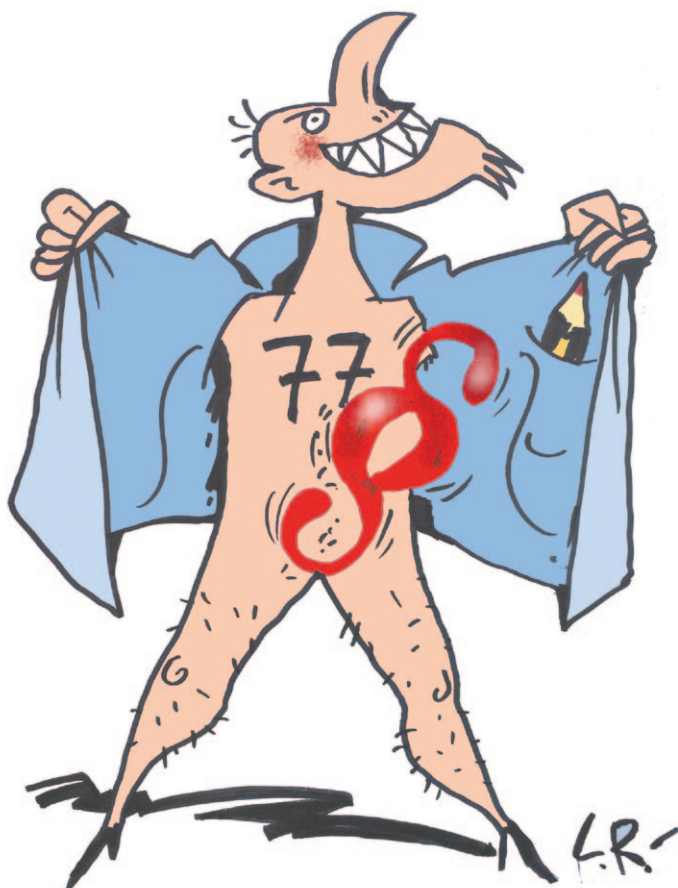
Men retten til at udfordre magtbrynde og dumhed, de privilegerede og de korrupte, de gravalvorlige prædikanter og de truende voldsmænd er ikke selvfølge, og aldrig givet en gang for alle. Den er hårdt tilkæmpet igennem århundreder. Den ret fastholdes kun igennem brugen af den. At gøre brug af den er en dyd.

I dag får Danmark et nyt satiremagasin, der gør en dyd ud af at spotte, det første af sin slags i mange år. Vi har derfor taget navnet SPOT. Spotte er det, vi vil – både i betydningen at kigge nogen ud og i betydningen at latterliggøre.

Satire må være dristig og pointeret. Karikaturer kan ikke have som eneste mål at krænke for krænkelser skyld. Men artig og veldresseret satire og skønmalende karikaturer forfejder også satirens mål. Det kan være nødvendigt at gå helt til stregen – og nogle gange sågar over, hvis situationen indbyder til det, hvilket den ofte gør. SPOT kan være perfid, når det er berettiget. Men kun hvis vi også er sjove.

Siden begivenhederne den 14. februar har der hængt en sort sky over Danmark. Frygten har ramt os. Men tager man frygten alvorligt, tager den magten fra en. Så bliver man paranoid og ufri og dermed en skygge af sig selv. Kan man først le af noget, frygter man det ikke længere på samme måde. Så har man gjort sig mere fri af frygtens klamme favntag. SPOT vil udfordre dem, der vil indgyde os frygt.

Satire kan fordrive frygt med latter. Vores mission er at sætte ild til røven på alverdens autoriteter. For os er det jagtsæson året rundt, og intet bytte kan vide sig fredet. Men vi vil altid kun gøre det på papir og skærm. Vi vil føre krige på alle fronter, nationalt som internationalt. Vi hylder satirens krudt, ikke skydevåbnene. Pennen er vores våben, og blækket er vores krudt. SPOT vil kæmpe med vid.

Vi tror på, at en monoton og spinbehersket offentlighed behøver en ny krudttønde af et satireorgan, der kan udbrede latter, punktere højtidelighed, afsløre magtmisbrug, udstille hykleri og skyde opblæste figurer af enhver observans ned fra deres alt for høje pedestaler. SPOT vil hive bukserne af spin.

SPOT rækker også hånden ud til kolleger verden over, bladtegnere og satireskribenter. Vi hylder vores kammerater på Charlie Hebdo, som måtte betale så høj og tragisk en pris for deres eksemplariske mod. SPOT vil også gerne være Charlie, og ganske som Charlie er vi et kollektiv af bladtegnere, journalister og satireskribenter, der fostrer vores ideer i fællesskab. Men vi vil være det på vores egen måde.

SPOT er uafhængig og lader sig ikke diktere af nogen. Hverken af dem, der vil bestemme, hvad vi ikke må drive gæk med, eller af dem, der vil diktere, hvad vi skal tegne. Vi forpligter os på 77 – og vores sponsorer.

Redaktion: Adam O., Mia Mottelson, Gitte Skov, Lars Refn, Annette Carlsen, Camille Besse, Dennis Meyhoff Brink, Niels Ivar Larsen, Lars Trier Mogensen, Mads Brügger, Torben Wilhelmsen og Marta Sørensen

5. Juni 2015 · Tryk: Folketinget

NÅR HÅN OG LATTERLIGGØRELSE IKKE ER NOK

MØD DR. ELBÆK, DANMARKS RARESTE MAND.

Dr. Elbæk

AC. 2015

Mr. Uffe

AC. 2015

Hvor end han går, spreder Dr. Elbæk god energi, dialog og müslibarer fra Urtekram. Når han lukker vinduet op til sin økologiske byhave, synger Jytte Abildstrøm, og de bæredygtige iværksættere danser i lykkelig harmoni. Dr. Elbæk ønsker sig en verden af kærlighed, mangfoldighed og livskvalitet, hvor kolde kontanter er skiftet ud med kreativt kaos og en 30 timers arbejdsuge.

Men natten tilhører Mr. Uffe, en canadisk pengemand, der har tjent sine millioner gennem rå finansspekulation

og skattely på Cayman Islands. Senere har han købt sig aflad ved at overtage økobiksen Urtekram, oprette sin egen Gaia Trust og donere to mio. kr. til Liste Å. Mr. Uffe har en endnu mere alternativ tilgang til folkestyre end de andre gøglere: I sin nye Ayn Rand-inspirerede bog 'Occupy World Street' skriver han, at demokratiet er nødt til at komme på standby: En gruppe af gamle økofilosoffer skal overtage styringen. Den dag gider Mr. Uffe næppe høre mere vrøvl fra Dr. Elbæk.

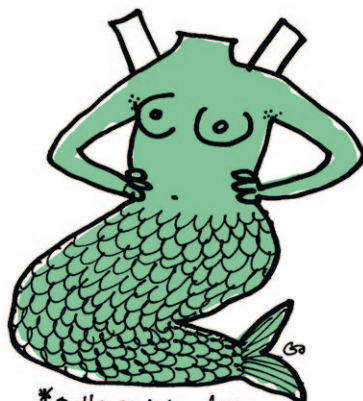
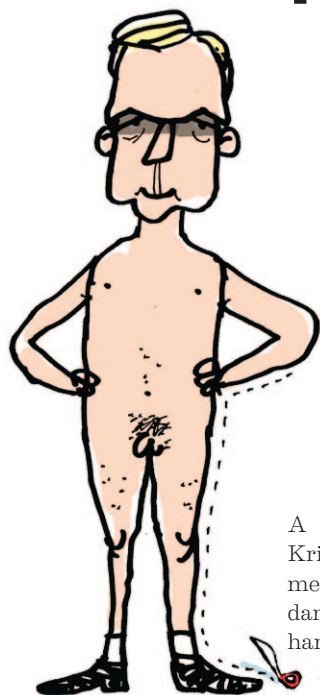
VÆLGER SIND

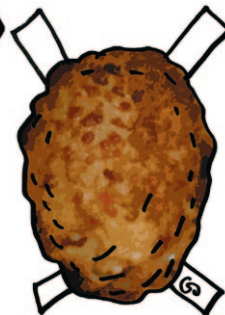
NY KRIMINEL LAVALDER: THE UNUSUAL SUSPECTS

KAMÆLEONEN FRA THYREGOD

* Dette er ikke den lille havfrue

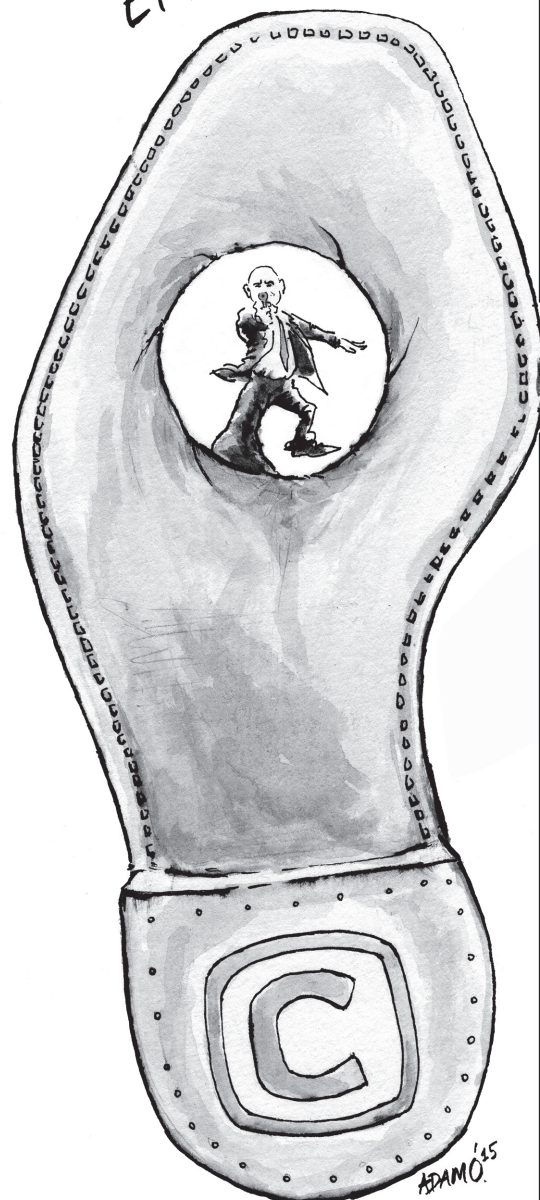
A ka' godt herfra på Kristian Dahl en meget meget kort fremtid i dansk politik, hvis ikke han respekterer en demokratisk afgørelse.

Sådan lød introduktionen fra partifællen Kristen Poulsgaard, da Kristian Thulesen Dahl som ung fremskridtsmand trådte ind på den politiske scene. Dengang ville Tulle droppe kontanthjælpen til fordel for grødautomater på gadehjørnerne og erstatte forsvaret med en telefonsvarer, der sagde: 'Vi overgiver os'. Siden da har han taget et her-

resving rundt i det politiske landskab, rundt om rondelhunden, og efterhånden ment lidt om intet og alt. Som formand for Folketingets finansudvalg fandt han ene mand på idéen at halvere dagpengeperioden. I dag mener han måske noget andet? Han har i hvert fald ikke solgt kamæleonskindet endnu. Fra hjemmet i Thyregod udtaler han: "Jeg synes ikke, der er tale om zigzag, allerhøjeste er der tale om zag-zig". Du ved, hvad han mener.

„PAPE
EFFEKTEN“

ADAM '15

Mine privilegier, mine privilegier, hvorfor har I forladt mig?

Ensom vandrer jeg gennem Danmark til spot og spe for kvinder, for homoseksuelle, for transkønnede, for ikke-hvide og værst af alt, for Henrik Marstal! Du finder mig i de hjemløses herberg, i

fængslerne, i Udkantsdanmark og, nå ja, måske også i en bestyrelse eller to. Jeg er den sidste minoritetsmohikaner; den sidste, man må gøre grin med, den sidste sølle stakkel, der bærer al verdens ond-

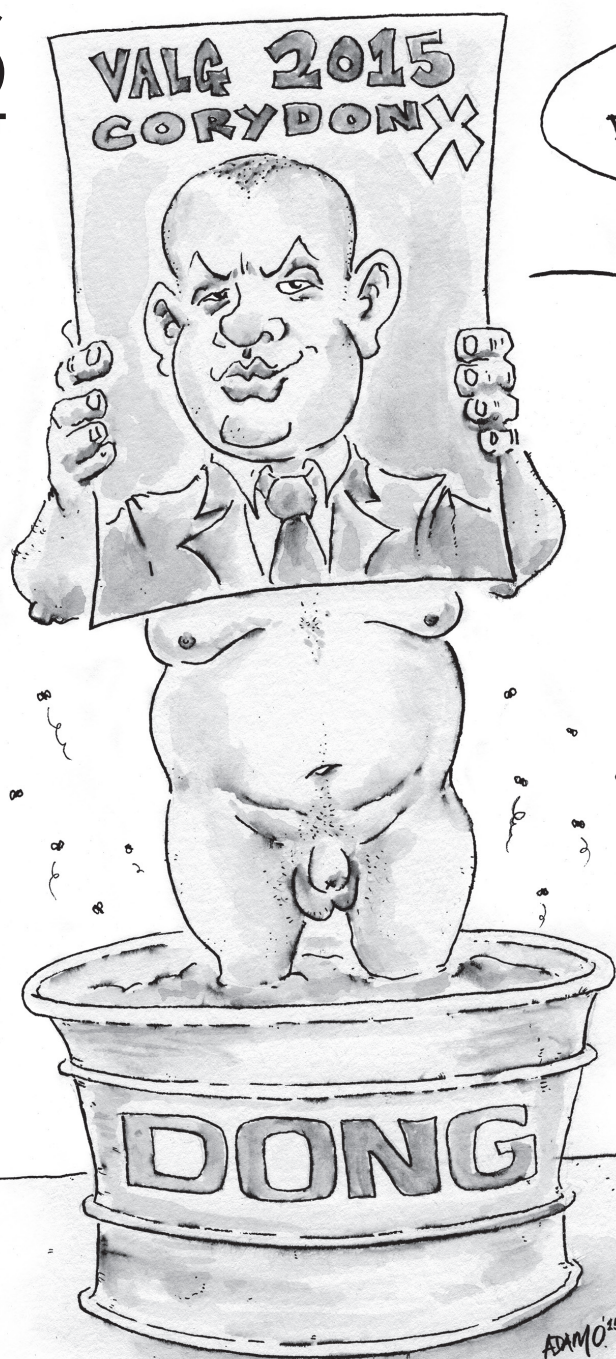
skab på min ryg. Så ynk mig, kvinder, når I går i stemmeboksen, for hvis der er nogen, det er synd for, så er det mig!

Hvem har lagt en nazi på mit hoved?

Valgkampen har afsløret, at Nazi Khader og Omar Naziuk har en fælles passion: de er vilde med at klemme en nazi ud på hovedet af dem, de ikke kan lide. De ene lagde sin lille brune nazi på islamismen, den anden lagde sin på Lars Løkke. Vi hylder deres opfindsomhed og

originalitet! Ikke siden Yahzi Hassan lagde en nazi på Henrik Dahl har vi set så nyskabende et ud-tryk. Fra sin Chesterfield i hjørnet kommenterer Onkel Spot: Jeg har sådan længtes efter en beskidt valgkamp. Nu er den her. Efter valgkampen bliver det Ren Göring.

SÅ ER JEG
DÆKKET IND!

LÆSER: DE SATANS KVINDER

Ak, de sidste hundred år har været én lang deroute. De satans kvinder trænger frem overalt. Først ved stemmeurnerne, så på prædikestolen, så på arbejdsmarkedet, så på universiteterne, ja, i dag kan vores kære prinsgemal ikke engang få lov til at være konge. Ak, fruentimmokratiet hersker i gamle Danmark!

Jeg så kun én udvej: at blive muslim. Moskeen er mændenes sidste bastion. Her er luften stadig tyk af dejlig testatoren, mens kvinderne er behørigt gemt bag et forhæng. Her hersker det skønne patriarkat endnu i al sin pragt, sådan som skaberen har villet det.

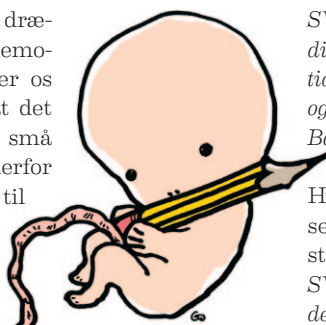
Men hvad sker der så? En eller anden obskur cancan-danserinde med dådyrøjne og midterskilning kommer valsende ind fra højre og vil være imam! Herre Jeremias! Sharia Cancan som imam! Verden er af lave!

Kalif Suresen

KRISTENDEMOKRAT: SÆNK VALGRETS- ALDEREN FRA 18 ÅR TIL MINUS 9 MÅNEDER

I en tid hvor alle andre partier er drænet for visioner, vover vi Kristendemokrater at tænke stort. Vi bekymrer os om barnets tarv og har forstået, at det er nødvendigt at tage hånd om de små lige fra undfangelsen. Vi foreslår derfor at sænke valgretsaldern fra 18 år til minus 9 måneder. Vil de stemmeberettigede fostre stemme på os? Vi ved det ikke, men vi synes i det mindste, de skal have muligheden. Kristendemokraterne

SIDSTE: EN LÆSER SPØRGER

Haha, Spot, så sjovt rystet sammen lige der, satiretyper. Men I siger i lederen, at I kun er afhængige af J77 og jeres sponsorer? Så hvem er så det, må jeg spørge? Ytringsfrihedsfundamentalismeindustrien, måske?

SVAR: Spots 'sponsorer', kære læser? Jamen, det kunne godt blive dig. Hvis vi skal blive ved med at udkomme, kan vi bruge din donation. Jo, vi crowdfunder, og er i kontakt med fonde, søger mediestøtte, og indynder os hos skumle pengemænd i den større sags tjeneste. Bagefter håner vi dem som belønning, det er nu vores måde at skænke opmærksomheder på.

Hvordan kan jeg så bidrage, hvis jeg vil støtte jeres bestræbelser på at undergrave alt, hvad der er helligt, højtideligt og anstændigt i denne verden og trække det gennem satirens søle?

SVAR: Du skal sende en e-mail til spotsatire@gmail.com – så sender vi dig en tilbage med instrukser om, hvordan du kan blive spot-sponsor.

EN SITUATIONS-REPORTAGE

Art Spiegelman

Jacques Lang

AF NIELS IVAR LARSEN

Det allerførste nummer af SPOT tegnes, tilrettelægges, diskuteres på en solrig Grundlovsdag. Mens ideerne svirrer i luften over redaktionsbordet under teltet i Bibliotekshaven, er der fint besøg af to honoratiores ved siden af: Det er *Jack Lang*, fransk kulturminister under Mitterand, der er i byen og makkeren på denne dag er den fremtrædende amerikanske tegneserieforfatter, *Art Spiegelman*. Lang, 75, husker man, fordi det var ham, der ophøjede tegneserier til den syvende officielle kunst, lige så fin som ballet og litteratur og alle andre. Han grundlagde også et arabisk kulturinstitut og gav den hidtil mest adækvate karakteristik af Eurodisney-land – 'et kulturelt Tjernobyl'. 67-årige Spiegelman, der nedstammer fra polske jøder, har en fortid i undergrundscomics, og kendes især for sit monumentale værk *Maus*, der fortæller om netop Holocaust i en optik, hvor jøder er mus og nazister katter.

Mens *Camille Besses* franske talebobler oversættes til passende obskøniteter, glider de ældre gentlemænd ned i *Mads Brügger*s chesterfieldsofa på scenen bag os. Nu skal der snakkes ytringsfrihed, satire, krænkelse og demokrati, og hvorfor og hvordan disse størrelse hænger sammen. Lang ligner en levende karikatur med ansigtstræk, der virker stivnede i et skeptisk smil, og den samme håрманke, farvet knaldsort, han har rendt rundt med siden 60'erne.

De to mænd kan næsten ikke blive uenige og er da heller indkaldt her som censorkorps. Tælen falder på tilfældet Dieudonné, en testcase for den vide

ytringsfrihed. Lang er en af ikke mange debattører i Frankrig, som har forsvaret den åbenlyst antisemitiske stand-upper. Ikke mandens umorsomheder og provokationer, men retten til dem, fordi 'man har ret til at være idiot'. Lang siger, at han forstår leden ved Dieudonné's infamier, men mener ikke, at domstole kan optræde i rollen som 'moralpoliti'. Forbuddet mod at lade ham optræde giver Lang 'en smag af aske i munden'. Spiegelman supplerer: Der er ikke brug for retskridt mod Dieudonné, det er mere effektivt i fri debat af fremdrage, hvilken nederdrægtig tåbe han er, siger denne efterkomme af Holocaustoverlever om Holocaustbenægteren.

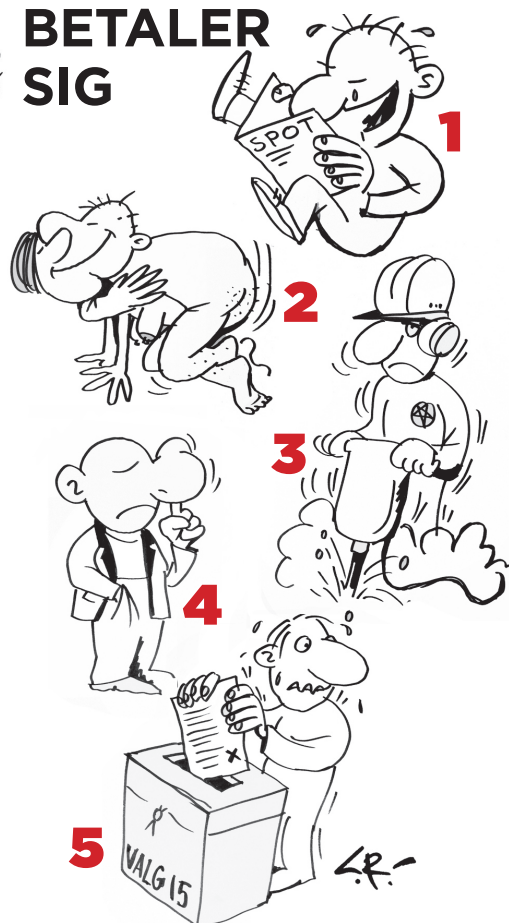
Lang og Spiegelman forsvarede også Muhammed-karikaturer, dog nok mere Charlie Hebdo's end Jyllandspostens, og kun med det største ubehag de tegninger, som blev frugten af counterjihadisten Pamela Gellers nylige 'tegn Muhammed'-konkurrence, som blev angrebet af to bevæbnede islamister. Det giver meget godt et billede af, hvad den seance handlede om, siger Spiegelman, at vinderen, hvis navn ikke skal nævnes nævnes her, efterfølgende udtalte: 'Min tegning var ikke den bedste, det var tegningen af omridsene af de to terroristers lig'.

Hvad er det mest irriterende ved en globaliseret offentlighed, spørger Mads Brügger Spiegelman, der får det sidste ord: 'Twittermaskinen, for den betyder, at når alt kan komme frem, vil der også altid være nogen derude, der tager anstød. Der er altid nogen, der bliver vrede. Alligevel er det, vi har brug for mere ytringsfrihed, ikke mindre'.

7
SPOT

HVAD DER BETALER SIG

Spotterens effektivitetskommission har undersøgt, hvad der kan betale sig. Ved hjælp af en videnskabelig metode har kommissionen undersøgt, hvilket udbytte man får ud af en række populære aktiviteter.

Resultatet af tre års omhyggelig granskning viser, at det, der bedst kan betale sig, er: **at læse spot**. På andenpladsen kommer en gammel kending: **at dyrke sex**. Et midelmådigt udbytte får man af **at arbejde**. Et lavt udbytte får man af **at pille næse**. Det laveste udbytte får man af **at stemme**.

Beck